

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.475 van 7 mei 2014
in de zaak A. 212.168/XIV-35.579**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hilde Van Vreckom
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 april 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 120.371 van 12 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekster voert onder meer een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “het beginsel van behoorlijk bestuur” niet van toepassing zijn. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat het psychologisch attest gebaseerd is op verzoeksters eigen verklaringen, dat het attest een vroeger bezoek aan een psychologe vermeldt terwijl daar nooit melding van werd gemaakt tijdens haar gehoor en dat het attest tot stand kwam na de aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt verder op wettige wijze op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen voor het vertrek uit het land van herkomst. De vaststelling in het bestreden arrest dat het gehoor normaal is verlopen en dat geen opmerkingen werden gemaakt over verzoeksters capaciteit om op een normale wijze een gehoor af te leggen, vindt steun in het rechtsplegingsdossier zodat verzoeksters herhaaldelijke verwijzingen naar haar “zwakke profiel” niet dienstig zijn.

Ook wat betreft haar beweerde gedwongen huwelijk, komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gemotiveerde wijze tot het besluit dat haar verklaringen daaromtrent ongeloofwaardig zijn en niet stroken met de informatie in het rechtsplegingsdossier.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in het bestreden arrest wel degelijk rekening gehouden met de door haar aangebrachte informatie ter staving van het risico op herbesnijdenis. Zo merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster met het bijgebrachte psychologisch attest en de algemene informatie, “gelet op het hoger gestelde”, niet aantoont dat zij internationale bescherming behoeft omwille van de besnijdenis die zij reeds ondergaan heeft, dat het medisch attest van 12 december 2013 enkel

stelt dat de arts een vermoeden heeft van een risico van herbesnijdenis terwijl uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat herbesnijdenis slechts in uitzonderlijke gevallen voorkomt, dat de rapporten die verzoekster heeft gefaxt en ter terechtzitting bijbrengt evenmin aantonen dat de informatie in het rechtsplegingsdossier onjuist of achterhaald is en dat het opmerkelijk is dat verzoekster tijdens haar gehoor sprak over haar documenten van GAMS, terwijl zij documenten neerlegde van een andere organisatie. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan de vaststelling dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde gedwongen huwelijk, evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor herbesnijdenis omwille van dat huwelijk.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, wordt de precedentenwerking niet aanvaard in het Belgische recht en wordt elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. Dit verhindert niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wanneer hij over een bepaald rechtspunt uitspraak doet, naar rechtspraak in dezelfde zin van de Raad van State mag verwijzen.

Al wordt in het bestreden arrest niet uitdrukkelijk verwezen naar de aanvoerde schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, er wordt wel uitvoerig geantwoord op de aangevoerde schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht. Voor het overige verwijst verzoekster naar de grieven die zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd en verklaart zij zich in wezen niet akkoord met het antwoord op die grieven in het bestreden arrest. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven mei tweeduizend veertien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams